

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на ро-бі вулиці Прічард і Мекгрегор, у Вінніпегу, Ман. Ю. Ляльчак, голова.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ДЕВ'ЯТЬ ЛІТ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ.

Вдарив революціонер, захитався світ...

"Вся влада Радам" — під таким кличем Леніна пішло робітництво Петрограду 25. жовтня по старому стилю, а 7. листопада 1917 року — по новому, збройною боротьбою проти міністрів-капіталістів Керенського й могутнім ударом раз на завжди повалило буржуазно-поміщицьку владу в одній з найбільших капіталістичних держав світа.

Дев'ять літ нині — як це сталося. Дев'ять літ, як працюючі буржуазії Росії, що тисячу літ жили в князівсько-боярській, а потім в поміщицько-царській неволі — потрясли цілим капіталістичним світом.

Блискавицею облетіла радіо-вістка цілий капіталістичний світ дев'ять літ тому назад про кінець буржуазного ладу в Росії: зрушила пролетаріат і злякала капіталістів.

Цокотить телеграфічний апарат і вибиває на тоненькій бинді огненні слова: "Керенський втік, його міністри арештовані в Петропавлівській твердині, Зимова Палата в руках більшовиків".

Дев'ять літ з того часу день в день розноситься телеграфом: "Всім, всім, всім" — вістки про більшовиків-комуністів. Бо 7. листопада 1917 року народилася в огні революції нова, невідомо ще до того часу в світі сила, що сказала ладом визиску й насильства над працюючими: "Я прийшла тебе, негідника, змегти з лиця землі!"

І затрясали в своїх основах капіталістичні твердині, злякалися ті, що сидять в пишних хоромах, поспалили грішми, амуницією, зброєю, поживою, заосмотрили ними армії Корнілова, Юденіча, Денкіна, Колчака, Пласудского. Обложили сталевим обручем багнетів і гармат радянську країну, злучилися в цему вороги й приятелі: кайзер з заходу, Юденіч з Балтики, Англія з Архангельську, Японія, Чехи, Американці, Канадійці з Далекого Сходу, Франція з Півдня — а нова робітничо-селянська сила з революційного Кремля у відповідь на це: "Всім, всім, всім!... Робітники й селяне всіх країн — розвоюйтеся, оберніть свою зброю проти дійсних ворогів, а не проти нас, ваших братів, робітників і селян!"

Один за другим гинули вороги нової сили. Колчак повис на багнетях власних жовнірів; за Юденічем путь пропала; Врангель злетів в Чорне море. Нова робітничо-селянська сила розторошила колючий дріт, що ним було її обведено. Розторошила ворогів на всіх фронтах їх власною зброєю й Червона Армія стала під мурами Варшави.

"Тей рубани ворогів Та по всіх фронтах..."

Це був 1920 рік.

Новий грізний ворог вдарив на неокріпшу ще радянську владу, страшний, безмісодерний ворог — голод в 1921 році. Небо, природа озброїлися проти нового ладу. Спалахнула широка розлогів нив, вусушила колос пшеничний, мільони родин загинули в моголи, мільони пустилися по світі жабраками.

"З криком сія на груди ворон, Чорний ворон птах".

Сумну вістку понів радіо-телеграф по цілому світі, окриляв радістю надії капіталістів, болючими, сумними акордами заграв по нєрвах працюючих цілого світа.

"Всі, всі, всі на допомогу голодуючим радянської країні!" залунали з мільонів грудей працюючого людю цілого світа. Вийшла побідищею, пережила молода сила й ці страшні роки, не схилила своєї голови перед катами, курій іла, але багнета з рук не випустила.

Бо молода вона була тілом й здорова духом. Бо це був великий, що прокинувся з віковичного сну, випростався на увесь свій зріст, розірвав кайдани, змів з лиця землі своїх гнобителів і потряс палдаминами капіталістичного ладу. Імя цему велитневі — Радянська Робітничо-Селянська Влада.

Дев'ять літ! Як мало прожито, а як багато пережито! Скільки крові пролито, скільки невідомих героїв пало на шляху боротьби за визвіл робітників і селян?

Падали на всіх фронтах з затисненими кулаками обличчям проти блискавчого багнета, кулемета, найновіших винаходів західної цивілізації; падали поцілені з-за угла кулею нікчемного наймита західного капіталу...

Скільки їх? Хто вони? Урцикий, Володарський, Ніколаєв, Геронович, Михайличенко, Чумак, Залвичий...

Кронштадт, Перекоп — тисячі трупів, море крові. Бо ворог був сильний, хитрий, лукавий і озброєний. Не хотів він піддатися, не хотів скоритися — треба було його знищити, щоб врятувати здобутки Великого Жовтня, щоб врятувати здобутки тих "Десять днів, що потрясли світом".

Дев'ять літ!

Неважко дев'ять? — дивується капіталістичний світ. — Так, дев'ять літ. Дев'ять літ не лише життя, але величезної перемоги на всіх фронтах: на військовому, політичному, економічному, культурному.

Хай ціною тяжких жертв — але великої перемоги. Умер Ленін, Великий Комунар — зрадів капіталістичний світ, заридав пролетаріат!

Але-ж Ленін умер за перемогу! За дев'ять літ радянської влади, за вічну перемогу праці над капіталом. Це-ж ясно. Навіть в гробі Ленін переміг.

Переміг Фрунзе, Блакитний, Дзержинський. Молода зміна прийшла, підняла їх прапор і несе його далі через диктатуру пролетаріату в майбутній лад рівності й братерства, в лад комунізму.

Нема на світі сили, щоб цей прапор виверили з їх рук. Бо це прапор всіх пригнічених і поневолених соціально й національно. Це прапор мільонів робітництва й селянства цілого світа,

прапор поневолених народів, колоніальних тубільців — прапор всіх, хто терпить утиски й бореться проти них.

Це прапор молота й серпа!

Хто став під него — той став в лави борців за краще майбутнє. Хто став під него, той побідить. Ні шибениці Цанкова в Болгарії, ні сігурна баярчини в Румунії, ні чорний терор Муссоліні, ні застінки Пласудского, ні розстріли в Ревалю, ні гармати міжнародних капіталістів в Китаю — ніхто не побідить тої армії, що йде до перемоги під прапором Леніна.

Бо ця армія числить сотки мільонів, бо вона асодна. Вона з дня на день зростає своєю свідомістю й могутністю.

Нині ця армія святкує дев'ять роковин своєї першої перемоги.

Слава переможцям!

РЕВОЛЮЦІЙНІ СЛОВА Й ДІЛА.

Рівно дев'ять літ тому назад, в ніч з 7. на 8. листопада 1917 року, коли в Ленінграді (тодішньому Петрограді) вибухнула соціальна революція, Керенський видав спеціальний указ на ім'я члена свого уряду кадета Кішкіна, яким назначив його "диктатором для зважання повстання і всіх анархістичних виступів при допомозі військової і громадської влади".

І це той-ж вечір, годину після видання указу, міністр Кішкін сидів під охороною убрюхних робітників в більшовицькому штабі як арештований, а його побратими-міністри спасали тіло й душу утікаючи з столиці. Пролетарська революція зразу-ж приступила до діла. Робітничі й солдатські маси добре тямлячи слова свого учителя Леніна: "...або аложити непо-трібно руки на пустих грудях і чекати... доки задуть революційні, або — повстання. Середина нема!"

Контрреволюційна преса ще по сьогоднішній день "твердить" (дев'ять літ "твердить"), що Жовтнева революція була тільки "амовною купкою більшовиків". Тимчасом це був глибокий, стихійний рух, що мав своє коріння по цілій країні. Взяти-б під увагу хоч такий факт: ще в місяці квітні 1917 року партія більшовиків мала 30 тисяч членів, а до серпня того-ж року, себ-то за чотири місяці, число членів зросло до 240 тисяч. Це далеко до Жовтневої революції, за влади Керенського, сотки міст доручують політичне керівництво більшовикам і ново-обрані більшовицькі Ради виносять резолюції про необхідність захвату влади в руки робітників і селян.

"Проїшов час слів, настав час діла" — так звучали сотні резолюцій. І Ленін, той найбільш розважливий стратег і тактик, що чи не всі події передбачував наперед, не помилився, коли писав перед Жовтнем: "Взяти владу зразу-ж. Перемога забезпечена і на дев'ять десятків в огляди, що все пройде безкровно!"

Вороги працюючих завжди бовняли одною фразою: "більшовики тільки на словах со-лодкі, щоб загнати маси; нічого корисного вони не дадуть". Але коли проминув час слів, коли влада опинилася дійсно в руках робітничо-селянських та солдатських Рад — більшовицькі сповиди всі свої величчя — "фабрики робітничі, земля селянська" і т. п. Такого круку боялися всіми фібрами душі навіть ті міщанські міністри разом з Керенським, що звали себе селянською соціал-революційною партією.

Довгі роки велась збройна боротьба на деяких фронтах. Контрреволюція чи не всіх народів, що заселили буржуазно-ролейську імперію, добре плаче на міжнароднім капіталом, намагається здушити революцію, але — мільонові робітничо-селянські маси, встеляючи своїм трупом широкі простори оновленої землі, не допустили до цього і вишпили переможцями.

Царська Росія довгі віки була тюрмою народів. Не далеко відійшов від цього й "революційний" Тимчасовий Уряд хоч би з Керенським на чолі. Національне питання в революційній Росії стало після революції незвичайно пекучим і його треба було вирішити за всяку ціну. І вороги радлі, що на цьому більшовицькі аломять собі голову, але як-же здивувалися всі, коли почули слова Леніна в Жовтневій революції:

"Нам кажуть, що Росія розділється, розпадається на окремі республіки, але нам нічого болять цього. Скільки не буде-б самостійних республік, ми

цього лякатись не будемо. Для нас важно не те, де проходить державна границя, а те, щоб аберігся союз працюючих всіх націй для боротьби з буржуазією — яких-би то не було націй!"

І в горніці пролетарської революції почав творитися цілком новий тип держави, тип, якого досі історія ще не знала. Великодержавницький російський шовінізм, насильно втовкмачуваний царськими опричниками цілі століття — мав надто глибоке своє коріння і з цією ган-бною традицією більшовики повели зразу-ж вєрту боротьбу.

"Ми не хочемо тільки одного: елемента примусовості" — писав Ленін. — Ми не хочемо загнати в рай дубіною. Бо скільки-б ви не сказали гарних фраз про "культуру", все таки обов'язкова державна мова йде поруч з примусовістю, з втовкмачуванням. Ми думаємо, що велика й могутня російська мова не потребує того, аби — хто-б то не був — мусів вичити її з-під палки!"

Все це нові слова, досі нечувані в ніякій практичній праці в світі. Це слова революції, що переходили в діло.

"Ми хочемо добровільного союзу націй" — говорив знову Ленін, — такого союзу, який не допускатим ніякого насильства одної нації над другою, — такого союзу, який був-би об'єднаний на повному довір'ю, на ясній свідомості братерського єднання, на повній добровільній згоді!"

І Жовтнева революція найбільш справедливо вирішила соціальне й національне питання, оформлене у великанський державний пролетарський будинок, що носить сьогодні назву Союзу Радянських Соціалістичних Республік, першого в історії людства дійсно вільного Союзу працюючих народів.

Мінак дев'ять літ з того часу, як на вулицях Ленінграду пролилася перша кров робітничих героїв. За цих дев'ять літ пролетарська держава змінилася до дої степені, що навіть буржуазія приневолена сказати, що це одна з найбільш сильних держав. Але рівномірно всенітній буржуазній вічно паріає на "радянську пропаганду", мовляв, внаслідку з Москви і не хоче арозуміти того, що цєю пропагандою серед працюючих мас цілого світа є факт існування, розвою і закріплення Радянського Союзу, де життя екснєно з традиційних старих несправедливих шляхів і перенесено на нові, правдиві шляхи.

Революційні слова перетворилися в діла і цього найбільше боялися і болять вороги працюючих. А там — в широкій новій землі працюючих, за дев'ять років підросло нове покоління, яке знає тільки діла, а не порожні слова. І в цьому революційному поколінню ро-стає велика сила, що може навіть в недалекому майбутньому виявлять себе на міжнародній революційній арені.

ЧОМУ ВСЕСОЮЗНА КОМПАРТІЯ НЕ ХОЧЕ ДИСКУСІЙ.

Кілька відповідей на це питання находимо ми в передовій статті центрального органу партії, в московській "Правді"...

Опозиція, яка тепер скалітувала, яка вирікається всіх бити опозиції "примєність" дискутувати партія, звісно, не може. По-четверте, — після 10-го з'їзду партія заявила, що дискусія коштувала надто дорого.

ПОСИФ СТАЛІН, секретар Всесоюзної Комуністичної Партії (більшовиків).

посередніх діл своїх, дуже хотіла відкритої дискусії в пресі. Домогалася П., провочувала дискусію, а Ц.К. партії й ціла партія сказали — ні. Нема ніякої дискусії. 6. ухвали 14-го партійного з'їзду, їх виконув, бо вони для членів партії є законом.

Що таке дискусія? Дискусія чи то по принципіальних чи тактичних питаннях, коли вона ведеться публічно в пресі провідниками одної партії, розбиває єдність партії й справи не тільки не вияснює, але сіє в головах членства хаос, плутанину. Значить виконує якраз те, що є на руку ворогам диктатури пролетаріату. А Радянський Союз є в кільці капіталістичних держав, які тільки й чигають на те, щоб комуністи почали дискутувати та публічно пересварюватися. Але вони цього так довго не джикуться, як доволі комуністи є комуністами.

Однак ми даємо слово центральному органу партії, чому партія-не хотіла й не допустила дискусії з опозицією. Де-що про це каже "Правда":

Партія рішуче відкидає П. з таких міркувань: по-перше, — дозволяти дискусію в основних справах, розважаних уже на 14. з'їзді, це означало-б легалізувати фракції для боротьби проти партії. Але партія проти фракцій, за єдність. Партія не може дозволити порушувати єдність.

По-друге, волю партії винятково нормальними, визнаними партійним статутом способами і вона не потребує ні перегляду, ні перевірки через фракційну боротьбу та дискусію. Може бути такий стан у партії, як це було 1921 року, коли вона була змушена на дискусію. Але теперішні обставини зовсім відражнюють від обставин 1921 року. 1921 року Ц.К. був поділений майже по половині. Тепер-же в центральних партійних органах є стала переважна більшість з 90 процентів членів Ц.К. й Ц.К.К. 1921 року частинна губкою приєдналася до опозиції, а тепер нема жадної партійної організації, яка-б висловлювалася за опозицію.

По-третє, — теперішня опозиція в основі знову висуває ті самі справи, які вона ставила на дискусії 1921—23 року. Зазнавши двічі чи тричі, поразки, опозиція збирає старий багаж, підсилює себе опозиційними гуртками, що до неї приєднались недавно, до "повноліт" в платформах і вимагає нової дискусії. Без кізця ро-

Дезорганізація партії тепер, коли ще не позубили економічних труднощів, означала-б величезний накладний видаток, дезорганізацію радянського державного апарату, нічим не виправдане марнування сил, й часу.

По-п'яте, — дискусія розкинує самі основи пролетарської диктатури, єдності нашої партії, та її пануюче становище в країні. Вона сприяє гурткам, гурткоюм, що прагнуть політичної демократії. Останніми роками політична активність усіх верств людности, а між ними й гуртків, ворожих пролетарській диктатурі — виростає. Наша партія щільно зв'язана з усією робітничою класою, де поруч із соціалістичними перемислами верстами є й політично відсталі. Партія й робітничий клас щільно зв'язані з сотнею мільонів селянства. Разом з цим помітне деяке піднесення політичної активності міської буржуазії та буржуазної інтелігенції. Штучне розпазування єдності пролетаріату ліній, критика політики радянського уряду з боку невеличкої частини партії може дати волю ворожим нам політичним угрупованням і сприяти їхньому позлавлєнню. Не звачати на це може тільки той, хто не шанує здобутків Жовтневої революції й не допінює всієї складности теперішніх політичних обставин.

Про що небезпеку нам нагадує наш класовий ворог. Мільонові "Последние Новости" в передовій пишуть: "політичний момент боротьби за волю критики — важливіший зараз, ніж різниця між соціальними програмами опозиції". У другій статті та сама газета пише: "Для Росії виступ опозиції єскраво проходить, як подія величезної політичної ваги: отвєрта протигурялова пропаганди й агітація".

Цієї оцінки від нашого ворога не можна поминути, коли справа стосується спроб опозиції навикнути нам дискусію.

Партія дає велику більшовицьку відсіч тим, хто провочує на дискусію. Партія хоче ділової роботи, а не базікання знов і знов на ті теми, що вона вже розважала. Партія не хоче дискутувати.

Цієї оцінки від нашого ворога не можна поминути, коли справа стосується спроб опозиції навикнути нам дискусію.

Партія дає велику більшовицьку відсіч тим, хто провочує на дискусію. Партія хоче ділової роботи, а не базікання знов і знов на ті теми, що вона вже розважала. Партія не хоче дискутувати.

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ —

що "Українські Робітничі Вісти" від 1. до 30. листопада коштують лише два долари на рік? Коли знаєте, то скористайте з нагоди!

Л Е Н І Н.

Керівник міжнародною революційною боротьбою робітничого класу В. І. Ленін (Ульянов) народився 1870 р., 22. квітня, у місті Симбірську. Учився в казанському університеті, звідки його виключено після того, як царський уряд повісив його старшого брата, котрий підготував замах на царя Олександра III. (в 1887 р.).

Переселившись до Петербургу, Ленін з початку 1890-их років увірвався в революційну роботу в робітничих гуртках і був одним з тих, що заснували петербурзький "Союз боротьби за визвіл робітничого класу". Поруч із цим він виступав у пресі як автор статтів з приводу питань марксистського вчення. Тут його незабаром арештовано та вислано на Сибір (в 1896 році), де й пробував він до 1900 р. Переїхавши за кордон, Ленін увірвався найдіяльнішу участь у роботі соціал-демократичної партії, і після 2-го партійного з'їзду в 1903 році став на чолі фракції більшовиків. За цілий цей час він не лишив літературної роботи.

В революцію 1905 року Ленін приїздив до Росії, а від 1907 р. знову жив за кордоном. Від коли розпочалася імперіалістична війна 1914 року, Ленін виступав як гарячий її ворог. Лютий революція дала йому спомогу вернутися до Росії, куди він приїхав у квітні 1917 року. Ленін відразу виступив за переданням влади в руки Рад; його зустрів цюкування з боку буржуазії та її прихвостнів, і після липневих днів 1917 року у Петербурзі, він мусів переховуватися.

Налягаючи на захоплення влади, він увірвався безпосередню участь у жовтневій перевороті, після чого його вибрано на голову Ради Народних Комісарів. На цій посаді він керував всею політикою Радянських Республік. Дня 30. серпня 1918 року права єсєрка Каплан зробила в Москві на нього замах; Ленін поранено двома кулями. Величезна урядова та партійна робота надломилася його сили, і в 1922 році він мусів відірватися від праці задля відпочинку.

На початку 1923 року нова неміг надолого позбавила його спомогі працюючих, а 21. січня 1924 року Ленін помер.

Ленін — це не тільки теоретик революційного марксізму, але й практик пролетарської боротьби. Свідомі робітники всього світу вважають його за свого провідника. Він мав величезну здібність передбачати хід подій та орієнтуватися у соціально-політичній обстановці і відповідно до цього правильно накреслювати курс революційної діяльності. Політична та ідейна далекорість Леніна та непохитність, не один раз відвертала від помилки і В.К.П. радянську владу. Ленінова роля в міжнародному революційному рухові не піддається підрахунок.

ЧЕРВОНІ ЗОРІ.

Ударом зрушив комунар Бетонно-світлові підпори І над розвіяністю змар — Червоні зорі... — Зорі!

Промерзло гзадує Париж Про діл кривавого терору, І гілтоний гострий ніж — В тумани близько... Скоро...

О, нестерпимо-гострий зір, О, меч мадонни комунара! Конає в корчах всесвіт-вир, В чеканні блискавки-удара. Гуркоче грім: весняний день, День перший юно-сонця

З долин, з узлісь бурун пісень, — Розливаю кров збудилась давня.

Криваві квіти — прапори, Червоно-бунтовливе море... — А у горі! — Червоні зорі!

В. Елліо.

ДВА СВІТИ,

драма на 4 дії, нині на сцені Українського Робітничого Дому в Вінніпегу. В драмі беруть участь кращі сили драмгуртка.